

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z
předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka
Macháčka ve věci

žalobce: X
bytem
zastoupen advokátem Mgr. Kamilem Štěpánkem
sídlem Jindřicha z Lipé 113, 470 01 Česká Lípa
proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2023, č. j. OSH 907/22-
5/67.1/22347/NL

takto:

- I. Žaloba se zamítá
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Předmět řízení

1. Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Česká Lípa, odboru správního (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 26. 10. 2022, č. j. MUCL/129009/2022, kterým bylo žalobci podle § 94 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), odňato řidičské oprávnění pro skupiny vozidel C1, C, neboť při udělení řidičského oprávnění nesplňoval podmínku podle § 82 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu.
2. Správní orgán I. stupně obdržel od Policie ČR podnět, ze kterého vyplývalo, že doklad o odborné způsobilosti žalobce získal v rozporu se zákonem, neboť dílčí část zkoušky z odborné způsobilosti skládající se ze zkoušky z předpisů o provozu na pozemních komunikacích a zdravotnické přípravy žalobce nevykonával samostatně. K tomuto zjištění dospěla Policie ČR v rámci odhalování trestné činnosti zkušebních komisařů. Zároveň byl správnímu orgánu I. stupně předán videozáznam zkoušky z odborné způsobilosti vykonané dne 12. 5. 2020 u Městského úřadu Varnsdorf, na kterém měl být rovněž zachycen i nelegální průběh zkoušky žalobce.
3. Správní orgán I. stupně neměl na základě shromážděných podkladů pochyb o tom, že tyto důkazy jednoznačně vypovídají o složení zkoušky z odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel v rozporu s platnou právní úpravou zákona č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel. Dne 12. 1. 2022 proto vydal žalobci rozhodnutí o odnětí řidičského oprávnění skupiny „C1, C“, č. j. MUCL/4322/2022. Toto prvostupňové rozhodnutí bylo k odvolání žalobce zrušeno žalovaným, neboť správní orgán I. stupně k provedení důkazu kamerovým záznamem nenařídil ústní jednání.
4. V rámci nového projednání věci vyžádal správní orgán I. stupně od Policie ČR kopie protokolů o svědeckých výpovědích popisujících jednání zkušebních komisařů, které nasvědčovaly tomu, že nepostupovali v souladu se zákonem a odborná způsobilost žalobce tak byla získána neoprávněně. Dále bylo na Policii ČR vyžádáno usnesení o zahájení trestního stíhání zkušebních komisařů ze dne 5. 10. 2020, č. j. KRPU-204338-76/TČ-2019-040281.
5. Dne 5. 10. 2022 se konalo ústní jednání, na kterém byl žalobce seznámen se všemi shromážděnými podklady. Jednalo se o žádost o přijetí k výuce, žádost o řidičské oprávnění, výpis z evidenční karty řidiče, podnět Policie ČR, protokoly o výpovědích svědků pocházející z trestního řízení, které dokládaly postup zkušebních komisařů při zkouškách. Dále byl přehrán kamerový záznam ze dne 12. 5. 2020. Žalobce se vyjádřil v tom smyslu, že z kamerového záznamu nevyplývá žádné protiprávní jednání. Uvedl, že nebyl seznámen se zkušebním řádem a nemohl vědět, jak reagovat na to, že k němu zkušební komisař v průběhu zkoušky přistoupí a komunikuje s ním. Vyloučil zároveň, že by mu zkušební komisař radil, a tvrdil, že žádné úplatky za složení zkoušky nikomu nenabídl.
6. Rozhodnutím ze dne 26. 10. 2022 správní orgán I. stupně žalobci opětovně odňal řidičské oprávnění skupiny C, C1. Vyhodnotil všechny shromážděné podklady a dospěl k závěru, že podstatný vliv na posouzení zákonné podmínky týkající se samostatnosti provedení zkoušky žalobcem má kamerový záznam skrytě pořízený Policií ČR, který dokazuje, že žalobce skládal zkoušku dne 12. 5. 2020 v čase 09:14:40 do 09:29:25. Ze záznamu je zřejmé, že zkušební komisař X žalobci provedl kontrolu testu v čase 09:27:06 do 09:29:21.

V čase 09:27:06 si zkušební komisař stoupl do těsné blízkosti žalobce k jeho levému boku a ukázal pravou rukou na levý horní roh monitoru, kde se opětovně spouští test od první otázky. Zkušební komisař přitom stál v těsné blízkosti žalobce, opakovaně hýbal pravou rukou a po těchto pohybech ruky se na monitoru počítače měnila grafika. V čase 09:29:21 od žalobce komisař odešel. Podle správního orgánu I. stupně bylo zcela jasné, že zkušební komisař žalobci test kontroloval.

7. Popisované chování komisaře odpovídalo jeho jednání při kontrole testů ostatních absolventů zkoušky a jednání popsanému svědky ve stejných případech. Z kamerového záznamu je zřejmé, že zkušební komisaři X a X kontrolovali test všem uchazečům, kteří byli v učební místnosti spolu s žalobcem. V případě žalobce se nejednalo o žádné letmé přistoupení, ale byla zachycena zřetelná komunikace související s obsahem testových otázek a odpověďmi na ně. Jakákoliv asistence zkušební komisaře či jiné osoby u žadatele při zpracování testu před jeho ukončením je přitom nepřipustná.
8. Správní orgán I. stupně dále odkázal na kopii usnesení o zahájení trestního stíhání osob zkušebních komisařů X a X ze dne 5. 10. 2020, č. j. KRPU-204338-76/TČ-2019-040281, z něhož vyplývá, že obvinění svým jednáním dne 12. 5. 2020 v době 09:14-09:29 umožnili žalobci úspěšně složit test k rozšíření řidičského oprávnění o sk. „C“ č. testu 2020-05-000531-01264H-00015.
9. Odnětí řidičského oprávnění tedy bylo podle správního orgánu I. stupně postaveno na důkazech prokazujících nekorektní zkoušku provedenou nezákonným postupem za asistence zkušební komisaře s vědomím a konkludentním souhlasem žalobce, který během skládání testu vědomě neukončil test po jeho zpracování, ale až po následné kontrole zkušebním komisařem, přičemž se uvedenému postupu nebránil. Správní orgán I. stupně proto konstatoval, že pokud žalobce nesložil zkoušku samostatně, byla provedena v rozporu se zákonem o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel. Jestliže zkouška z odborné způsobilosti nebyla získána v souladu se zákonem, lze dovodit, že žalobce nebyl při podání žádosti o udělení řidičského oprávnění odborně způsobilý. Odborná způsobilost je v souladu s § 82 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu jednou z podmínek pro udělení řidičského oprávnění. Jelikož tato podmínka nebyla při udělení řidičského oprávnění splněna, přistoupil správní orgán I. stupně k odnětí řidičského oprávnění.
10. Prvostupňové rozhodnutí napadl žalobce odvoláním, v němž namítal, že zkušební komisaře neznal, mimo zkoušku se s nimi nesetkal a žádnou odměnu jim nenabídl. Výpovědi svědků neusvědčují žalobce z protiprávního jednání. Nevylučuje z nich, že by test nebyl vyplněn samostatně, že by žalobci zkušební komisař radil, napomáhal nebo opravoval test. Tvzení správního orgánu I. stupně, že zkušební komisař v daném případě postupoval v rozporu se zákonem, je tvrzením, které není zdůvodněno odkazem na porušení konkrétního zákona. Žalobce tvrdil, že zkušební komisař za ním stál, aby zjistil, zda žalobce nedisponuje taháky, nápovědami, a připomínal důležitost postupu při kontrole. I kdyby se zkušební komisař porušení zákona dopustil, nelze to klást za vinu žalobci. Správní orgán I. stupně také rezignoval na provedení výsledků zkušebních komisařů, resp. jednoho, protože druhý zemřel. Za důležité žalobce považoval, že zkušební komisař dosud nebyl uznán vinným z trestné činnosti.
11. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí předně vyjádřil k možnosti využití videozáznamu jako důkazu v předmětném řízení a s odkazem na judikaturu Nejvyššího

správného soudu konstatoval, že jeho užití možné je. Tento kamerový záznam zároveň považoval za stěžejní důkaz, neboť zachycoval žalobce při skládání zkoušky z odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel. Po jeho posouzení žalovaný popsal, že v čase 09:24:54 šel zkušební komisař Radek Šampalík k uchazeči sedícímu v poslední lavici vpravo. V čase 09:25:01 přistoupil zkušební komisař Karel Grof k uchazeči sedícímu v prostřední lavici vlevo blíže k oknu, a ačkoli k takovému úkonu v době neukončených testů nejsou zkušební komisaři oprávněni, stoupli si oba čelem k monitorům uchazečů a rukou ukázali do levého horního rohu monitoru, kde se v systému e-Testy nachází čtvereček s první otázkou. Test takto spustili od začátku a s uchazeči jednotlivé otázky procházeli. V čase 09:27:01 přišel zkušební komisař X zezadu k žalobci z levé strany a stoupl si po jeho levé ruce, čelem k monitoru. Zkušební komisař zřetelně v čase 09:27:05 ukázal pravou rukou do levého horního rohu monitoru, obdobně jako u ostatních uchazečů. Následně dal pohybem levé ruky žalobci pokyny k přechodu na další otázky a byla mezi nimi patrná komunikace. Žalobce dále postupoval podle pokynů komisaře a společně procházeli jednotlivé otázky testu. Je zřejmé, že mu zkušební komisař kontroloval odpovědi na jednotlivé otázky, dával mu pokyn k posunu na další otázky a v časovém okamžiku 09:29:20 klepnul levou rukou na stůl a odešel. Podle žalovaného tedy je prokázané, že žalobce test neskládal samostatně, jelikož jej ukončil až po konzultaci se zkušebním komisařem.

12. Žalovaný dále poukázal na to, že žalobce měnil v průběhu řízení své argumenty ohledně důvodu, proč k němu zkušební komisař přistoupil. Nejprve tvrdil, že mu v obecné rovině sděloval postup při vyplňování testu, následně že zkušební komisař za žalobcem stál, aby zjistil, zda nedisponoval žádnými taháky, nápovědami a připomínal důležitost postupu při kontrole.
13. Podle žalovaného není ani rozhodné, zda již bylo ukončeno trestní řízení vedené proti zkušebním komisařům. Dle písemnosti Krajského ředitelství Ústeckého kraje ze dne 3. 3. 2022 zkušební komisaři využili svého práva a k věci nevypovídali. Svého práva nevypovídat využily i osoby z řad provozovatelů autoškol. Správní orgán I. stupně podle žalovaného nepřijal návrh žalobce na další dokazování svědeckou výpovědí zkušebního komisaře, protože považoval za stěžejní důkaz právě videozáznam zachycující průběh zkoušky. Z uvedených důvodů žalovaný odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Žaloba

14. Ve včasné žalobě žalobce nejprve obecně popsal východiska dokazování ve správním řízení a konstatoval, že správní orgány uvedeným povinností nedostály, když nekonfrontovaly důkazy svědčící v jeho neprospěch s důkazy svědčícími v jeho prospěch. Nezjistily tak dostatečně skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Obecně zmínil, že správní orgán I. stupně rozhodoval podruhé v pořadí, výrok jeho rozhodnutí se ztotožňoval s předchozím a odůvodnění v podstatě nedoznalo zásadní změny.
15. Žalobce dále namítal, že správní orgán I. stupně podpořil své závěry provedením důkazu protokolem o výsledku několika absolventů účastnících se zkoušky odborné způsobilosti z jiných dnů, než se jí účastnil žalobce. Ani jedna z jejich výpovědí pak nepopisuje, že by se žalobce dopustil jakéhokoli protiprávního jednání. Jimi popsaný způsob nápomoci komisařem pak není jednoznačně zřejmý z doloženého obrazového záznamu.

16. Po opakovaném přehrání nelze z kamerového záznamu dovodit, že by se žalobce dopustil jakéhokoli provinění při skládání zkoušky. Žádným způsobem se ani nesnažil nikoho kontaktovat. V určitém okamžiku k němu, stejně jako k dalším osobám skládajícím zkoušku, přistoupil zkušební komisař a stál za ním. Činil tak, aby zjistil, zda nedisponuje žádnými taháky, nápovědami či jinými motáky, které by mu umožnily složit zkoušku. Po zjištění, že žalobce postupoval zcela samostatně, mu komisař pouze připomínal důležitost postupovat při kontrole obezřetně a zbytečně před uplynutím doby nezmatkovat a neměnit své závěry, k nimž dospěl po řádném uvážení. Žalobce zároveň vyloučil, že by mu komisař radil, jak má odpovědět v testu. Z obrazového záznamu, jehož zvuková stopa je nedostatečná, není patrná ani údajná gestikulace zkušební komisaře.
17. Správní orgán I. stupně podle žalobce při hodnocení důkazů vůbec nepřihlédl k jeho popisu průběhu zkoušky, přestože byl zkoušce přítomen, a mohl tedy nejvěrohodněji okolnosti jejího složení uvést. Za předpokladu, že by měl správní orgán I. stupně pochybnosti o jeho vyjádření, které je v souladu se všemi důkazy, měl vyslechnout zkušební komisaře. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně nevyplývá, proč na tento výsledek rezignoval. Tuto vadu neodstranil ani žalovaný.
18. Žalobce v další části žaloby konstatoval, že byl na složení zkoušek připraven a věnoval studiu několik hodin. O jeho způsobilosti k držení řidičského oprávnění skupiny C1, C svědčí i fakt, že je držitelem téměř všech skupin řidičských oprávnění. Podle žalobce je to stát, který dohlíží nad dodržováním zákonnosti při skládání zkoušek z odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel. Nelze tak v žádném případě v důsledku selhání státu při prověřování odborné způsobilosti a výběru kandidátů na zkušební komisaře sankcionovat osoby, které skládaly zkoušky.
19. Ze spisového materiálu je zřejmé podezření orgánů činných v trestním řízení, že se zkušební komisaři mohli dopustit zneužití pravomoci úřední osoby. Pokud tak skutečně činili, nejednali v žalobcově konkrétním případě ve vztahu k jeho osobě. Žalobce jim nezavdal příčinu k jednání, v němž má být spatřován nezákonný postup při skládání zkoušky. Pokud by si správní orgány vyžádaly od provozovatele nebo poskytovatele softwaru určeného k vyplňování testů postup žalobce při doplňování odpovědí, zjistily by, že se žádných mimořádných oprav otázek při vyplňování testu nedopustil.
20. Žalobce dále doplnil, že ze žádného právního předpisu nevyplývá pro zkoušeného povinnost neumožnit zkušebnímu komisaři, aby přistoupil k osobě vyplňující formulář a tuto obecně neinformoval o tom, aby byla pečlivá a dobře si svůj čas na odpovědi rozvrhla. Správní orgány pak opomněly právní předpis ve svém rozhodnutí konkretizovat přes to, že žalobce tuto vadu opakovaně namítal. Žalobce dále uváděl, že není neobvyklá situace, kdy zkoušející zkoušenému napomáhá, děje se tak například u maturitní nebo jiné zkoušky.
21. Pokud správní orgány dospěly k závěru, že je obrazový záznam odrazem porušení povinnosti složit zkoušku samostatně, namítal žalobce, že takový závěr je vyvrácen jeho výpovědí a neexistencí důkazu nasvědčujícího tomu, že by působil na zkušební komisaře, aby mu při zkoušce pomáhali.
22. Závěrem žalobce upozornil, že praxe jiných obcí s rozšířenou působností na úseku této správní činnosti je taková, že vyčkávají až na pravomocné rozhodnutí soudu stran

vinny či nevinny zkušebních komisařů. Z uvedených důvodů žalobce požadoval napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

23. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný konstatoval, že se již se všemi žalobními námitkami vypořádal v napadeném rozhodnutí a na své argumentaci trval. Dodal pouze, že celá kauza byla medializována a proti zkušebnímu komisaři je vedeno trestní řízení. Navrhoval proto, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

24. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích žalobních bodů, kterými je v duchu dispoziční zásady, již je správní soudnictví ovládáno, vázán, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.
25. Podle § 82 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu lze řidičské oprávnění udělit pouze osobě, která je odborně způsobilá k řízení motorových vozidel.
26. Podle § 90 odst. 1 tohoto zákona může být řidičské oprávnění uděleno pouze osobě, která získala odbornou způsobilost k řízení motorových vozidel podle zvláštního právního předpisu.
27. Tímto zvláštním předpisem je zákon č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti a o změnách některých zákonů. Ustanovení § 38 až § 41 uvedeného zákona upravují základní podmínky získání zkoušky odborné způsobilosti. Podrobnosti stanoví vyhláška č. 167/2002 Sb.
28. Podle § 94 odst. 1 písm. c) věty první zákona o silničním provozu příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností řidičské oprávnění odejme, pokud jeho držitel nesplňoval při udělení řidičského oprávnění podmínky uvedené v § 82 téhož zákona. Z dikce uvedeného ustanovení vyplývá, že v něm zákonodárce upravil možnost odnětí řidičského oprávnění v situacích, kdy dodatečně vyjde najevo, že žadatel již při jeho udělení nesplňoval podmínky stanovené v § 82 zákona o silničním provozu (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 9. 2020, č. j. 15 A 271/2017-34, dostupný na www.nssoud.cz).
29. V projednávané věci žalobce předně brojil proti interpretaci pořízeného kamerového záznamu. Tvrdil, že z něj nelze seznat, že by se dopustil jakéhokoli provinění při skládání zkoušky. Správní orgány přitom svá rozhodnutí stavěly na tom, že žalobce nepostupoval při skládání zkoušky samostatně. Z uvedeného kamerového záznamu dovozovaly, že žalobce společně se zkušebním komisařem po vyplnění testu procházeli test znovu otázku po otázce. S těmito závěry se soud plně ztotožňuje. Na základě kamerového záznamu nelze než konstatovat, že mezi žalobcem a zkušebním komisařem probíhala nepřipustná komunikace. Nemohlo se přitom jednat o letmé přistoupení s poučením, aby byl žalobce při testu pečlivý, neboť je zřejmé, že zkušební komisař nechal žalobce otevřít celý test znovu a po dobu téměř dvou a půl minut s ním procházel všechny vyplněné odpovědi tak, jak to činil i s ostatními zkoušenými žadateli. Je přitom zřetelně patrné, že zkušební komisař dává žalobci pokyny, podle kterých žalobce testem prochází. Přechody mezi jednotlivými otázkami testu jsou na kamerovém záznamu jednoznačně viditelné.

V tomto kontextu se pak jeví zcela nevěrohodná verze žalobce, podle níž k němu komisař přistoupil proto, aby zjistil, zda nedisponuje žádnými taháky a pouze mu připomínal důležitost obezřetného postupu při vyplňování testu.

30. Pokud žalobce namítal, že správní orgán I. stupně nemohl podpořit své závěry provedením důkazu protokoly o výsledku ostatních zkoušených žadatelů proto, že se testů účastnili v jiný den a nemohli vypovědět, jak žalobce při své zkoušce postupoval, konstatuje soud, že správní orgán I. stupně netvrdil, že by měly tyto podklady popsat přesný průběh zkoušky žalobce. Uvedené svědecké výpovědi sloužily k vysvětlení praktik užívaných zkušebními komisaři. Je z nich totiž patrné, že se nejednalo o ojedinělý případ a že i další žadatelé neskládali testy samostatně, ale za větší či menší pomoci zkušebních komisařů. Zároveň je v nich popsáno, jak přesně zkušební komisaři uchazečům asistovali. Tyto skutečnosti však nevyplývají pouze ze svědeckých výpovědí, ale i z textu podnětu Policie ČR a usnesení o zahájení trestního stíhání zkušebních komisařů ze dne 5. 10. 2020, č. j. KRPÚ-204338-76/TČ-2019-040281, z něhož správní orgán I. stupně také vycházel. Ostatně nepřipustnou komunikaci v průběhu skládání zkoušek ve vztahu k dalším žadatelům zachycuje i kamerový záznam. Není zároveň pravdou, že by způsob nápomoci popsaný svědky nebyl zřejmý z kamerového záznamu. Minimálně samotné přistoupení komisaře k žadatelům včetně žalobce, následný pokyn ke spuštění testu od první otázky a postupné procházení odpovědí na základě posunků zkušebního komisaře jsou ze záznamu zřetelně seznatelné.
31. Soud se neztotožnil ani s námitkou, podle které správní orgán I. stupně vůbec nepřihlédl k žalobcovu popisu průběhu zkoušky. Na žalobcovo vyjádření správní orgán I. stupně konkrétně reagoval na straně č. 15 prvostupňového rozhodnutí. Z užití argumentace je patrné, že správní orgán I. stupně nepovažoval verzi událostí popsanou žalobcem za pravdivou. K obdobným závěrům dospěl i žalovaný na straně č. 6 napadeného rozhodnutí, kde k hodnocení správního orgánu I. stupně doplnil, že asistence zkušebního komisaře u zkoušky žalobce je z kamerového záznamu zcela zřejmá. Poukázal také na to, že žalobce svou argumentaci ve vztahu k tomu, proč probíhala jeho interakce se zkušebním komisařem, v průběhu řízení měnil. Na základě uvedeného soud konstatuje, že správní orgány s argumentací žalobce pracovaly a přiléhavě na ni reagovaly, když jeho verzi událostí vyvrátily na základě provedených důkazů. Soud tedy konstatuje, že správní orgány zjistily skutkový stav dostatečně. Závěry vyplývající z obrazového záznamu jsou v souladu s ostatními důkazy založenými ve spisu a během řízení ani v žalobě nebyly relevantně zpochybněny.
32. Jestliže žalobce obecně konstatoval, že byl na složení zkoušek připraven, věnoval studiu několik hodin a je držitelem oprávnění téměř všech skupin řidičských oprávnění, soud uvádí, že správní orgány nepopíraly, že žalobce byl na zkoušky připraven. Tato skutečnost však není pro přezkoumávanou věc relevantní. Pokud žalobce test vyplnil sice sám, ale poté jej prošel znovu za asistence zkušebního komisaře, který test kontroloval, nezbyvá než přisvědčit správním orgánům, že žalobce zkoušku samostatně nesložil.
33. Tvzení žalobce, že svým jednáním nezavdal příčinu k jednání komisařů, soud shledává nevěrohodným. Žalobce se zjevně snaží tvrdit, že by u zkoušek uspěl i samostatně a o pomoc zkušebního komisaře se nijak nezasloužil. Tato argumentace je však v rozporu s předchozím tvrzením žalobce, že ze strany zkušebního komisaře žádná nechtěná interakce neprobíhala. Žalobce tak na jedné straně tvrdil, že mu zkušební komisař nijak neasistoval, zároveň ale uváděl, že o tuto pomoc nežádal. I kdyby však tato verze byla pravdivá a žalobci

byla asistence ze strany zkušebního komisaře v podstatě vnucena, je třeba si uvědomit, že se takovému postupu žalobce nebránil, přestože musel vědět, že zkoušky je povinen skládat samostatně. Případný nesouhlas s postupem komisaře nevyplývá ani z kamerového záznamu. Pokud tedy žalobce asistenci s vyplněním testu neodmítl a se zkušebním komisařem test znovu prošel, pak ani v takovém případě nelze uvažovat o samostatném a řádném provedení zkoušky.

34. Zcela nedůvodná je námitka, podle níž žádný předpis neupravuje povinnost zkoušeného neumožnit zkušebnímu komisaři, aby k němu přistoupil a obecně ho informoval o tom, aby byl pečlivý. V tomto kontextu je třeba odkázat na výše uvedený rozbor obrazového záznamu, ze kterého bez jakýchkoli pochybností vyplývá, že se v případě žalobce nejednalo o zběžné přistoupení a obecné poučení o pečlivosti. Správním orgánům pak nelze vytýkat, že konkrétní předpis, ze kterého taková povinnost vyplývá, neuvedly. Odkaz na § 39 a § 40 zákona č. 247/2000 Sb. a § 17 prováděcí vyhlášky č. 167/2002 Sb. v prvostupňovém rozhodnutí považuje soud za dostatečný. Žalovaný dále odkázal na příslušný metodický pokyn, který zapovídá zkušebnímu komisaři jakoukoli asistenci při vypracování testu, který je vyhodnocován výhradně v režimu on-line systému eTesty. Soud plně souhlasí se žalovaným, že je obecně známo, že zkouška odborné způsobilosti musí být žadatelem o řidičské oprávnění vykonána samostatně. Za nepřipadné pak soud považuje srovnání nápomoci při skládání maturitní nebo jiné zkoušky s popsáním průběhem zkoušky žalobce.

35. Nedůvodnou je námitka, že z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí není zřejmé, proč správní orgán I. stupně rezignoval na provedení důkazu svědeckou výpovědí zkušebního komisaře s tím, že žalovaný tuto vadu nijak neodstranil. Soud předně konstatuje, že žalobce jeho výslech výslovně nepožadoval, pouze v rámci odvolání obecně uváděl, že pokud měl správní orgán I. stupně pochybnosti o jeho vyjádření, měl komisaře vyslechnout. K této odvolací námitce pak žalovaný na straně č. 6 napadeného rozhodnutí uvedl, že správní orgán I. stupně výslech neprovedl, neboť považoval kamerový záznam za stěžejní důkaz. Tuto reakci ze strany žalovaného shledává soud zcela adekvátní.

36. Ke zcela obecnému konstatování žalobce, že se výrok v pořadí druhého prvostupňového rozhodnutí ztotožňoval s výrokem předchozím a jeho odůvodnění v podstatě nedoznalo oproti předchozímu rozhodnutí zásadní změny, soud uvádí, že žalobce nekonkretizoval, v čem spatřuje vadu řízení. Lze doplnit, že oproti prvnímu rozhodnutí, které mělo celkem 6 stran, doznalo v pořadí druhé prvostupňové rozhodnutí významných změn již v tom, že mělo stran celkem 18. Pokud jde o obecnou výtku vůči shodnému výroku rozhodnutí, soud dodává, že v pořadí první rozhodnutí nebylo žalovaným zrušeno z důvodu vad jeho výrokové části.

37. Závěrem lze uvést, že pokud žalobce namítal rozdílnou praxi správních orgánů, které vyčkávají na pravomocné rozhodnutí o vině zkušebních komisařů, tuto praxi nedokládal. Ostatně ani netvrdil, proč by měly správní orgány postupovat vadně, pokud na pravomocné rozhodnutí trestního soudu nevyčkaly. V tomto kontextu soud považuje za vhodné připomenout, že podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. krajský soud přezkoumává napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Uvedené ustanovení vyjadřuje dispoziční zásadu jako jednu ze základních zásad správního soudnictví. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu

rozhodnutí soudu. Soudní přezkum rozhodnutí správních orgánů nepředstavuje nástroj ke všeobecné kontrole zákonnosti postupu a rozhodování správních orgánů. Jinými slovy, nevymeží-li žalobce srozumitelně a jednoznačně konkrétní skutkové či právní důvody tvrzené nezákonnosti nebo procesní vady správního aktu, ale toliko obecně poukazuje na rozpor postupu správních orgánů se zákonem, není povinností krajského soudu za žalobce spekulativně domýšlet další argumenty či vybírat z reality skutečnosti, které žalobu podporují (srovnej rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 23. 4. 2020, č. j. 7 Afs 440/2018-63). Soud proto hodnotil i tuto žalobní námitku jako nedůvodnou.

V. Závěr a náklady řízení

38. Z uvedených důvodů vyhodnotil soud žalobní námitky jako nedůvodné a žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
39. Ve věci soud rozhodl, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalovaného a presumovaného souhlasu žalobce.
40. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
41. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty

k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 1. srpen 2023

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu